

COVID-19-pandemin: låt oss skydda våra liv och inte deras profiter!

Uttalande från Fjärde internationalens verkställande byrå, 17 mars 2020. Engelska originalet finns på [International Viewpoint](#).

Coronaviruspandemin är ett dramatiskt sjukvårdsproblem, och det mänskliga lidande som den kommer att orsaka kommer att bli enormt. I Västeuropa är sjukvårdssystemen redan på gränsen till att kvävas. Om pandemin får massiv spridning i länder i det globala syd, vars redan svaga och mycket sköra offentliga sjukvårdssystem har undergrävts fruktansvärt av 40 års nyliberal politik, så kommer antalet döda att bli mycket högt.

Det är redan den allvarligaste pandemin på ett sekel. Även om det är svårt att beräkna hur många som dog på grund av den så kallade Spanska sjukan 1918-1919, så var antalet enormt och drabbade framförallt unga vuxna. Dess konsekvenser blev särskilt svåra eftersom den kom direkt efter Första världskriget. Den snabba spridningen av COVID-19-pandemin kan förklaras speciellt av den försvagning av folkens motståndskraft som den nyliberala ordningen och den ökande osäkerheten har orsakat, i ett system med ökande internationell handel på grund av den kapitalistiska globaliseringen, allmän kommersialisering och profitternas företräde.

Detta nya coronavirus upptäcktes så sent som i november 2019 i Kina. Läkare och vetenskapsmän som försökte slå larm tystades till en början ner och förtrycktes. Om KKP hade reagerat direkt kanske risken för en epidemi kunde ha kvävts i sin linda.

Politiken att förneka faran är inte unik för den kinesiska regimen. Donald Trump i USA hånade det "utländska viruset". Jair Bolsonaro förkunnade, när Brasilien redan är dränkt i en pandemi, att "det är hysteri att förbjuda fotbollsmatcher" och trotsade sjukvårdsmyndigheternas lagar och riktlinjer för att delta i en demonstration mot Domare och parlament. Till en början förespråkade Boris Johnson i Storbritannien "flockimmunitet" (att låta viruset sprida sig så att epidemin fritt kunde nå sina inbyggda gränser, när ungefär 70% av befolkningen har blivit infekterad). Han tvingades förändra detta hjärtlösa och farliga förhållningssätt. Belgiens premiärminister Sophie Wilmès slog under lång tid dövörat till för alla varningar. Den franske presidenten fyllde inte på de strategiska lagren (skyddskläder och produkter...) när de första fallen uppträdde i januari 2020. Regeringarna i de lindrigt påverkade länderna i Östeuropa lär inte av erfarenheterna av sjukvårdskrisen i kontinentens västra delar. EU har inte lyckats organisera ens den mest grundläggande solidaritet med det hårt drabbade Italien, trots att det inte ens produceras skyddsmasker i landet... Huvudskälet till detta dröjsmål är att regeringarna inte vill riskera den ekonomiska verksamheten och transportererna av varor, och ägna minsta möjliga resurser åt att skydda befolkningarna. Strävan att fortsätta åtstramningspolitiken under kapitalets offensiv mot arbetarna och skräcken för en konjunkturedgång, har varit starkare än att bevara folks hälsa.

Trots den medicinska och vetenskapliga forskningens mycket snabba utveckling är det för tidigt att förutsäga utvecklingen av SARS-CoV-2-viruset: kommer det att vara känsligt för när bättre väder kommer till norra halvklotet och kommer sjukdomen att gå tillbaka? Kommer det att mutera och kommer det i så fall att bli mer eller mindre elakartat? Spridningen av sjukdomen från Kina har gått

från öster till väster (inklusive Europa, Iran och USA), där förhållandena har varit gynnsamma. Men viruset finns nu också i söder där det skulle kunna tillväxa, till exempel vid nästa årstidsväxling, innan det återkommer starkt till norr. Det kommer att ta tid att utveckla ett vaccin. Det vore oansvarigt att förvänta sig att COVID-19-sjukdomen kommer att dö naturligt på kort sikt.

Viruset sprider sig mycket fort. Utan rutinkontroller är förhållandet mellan bevisade infektionsfall och antalet drabbade personer okänt, men farligheten är väl fastslagen. Sjukdomens dödlighet kan variera från land till land. Det sägs att den är godartad i 80% av fallen, allvarlig i 20%, inklusive mycket allvarlig i 5% och dödlig i omkring 2% av fallen. De äldsta eller de sjukaste är inte de enda som är i allvarlig fara. Allt yngre människor hamnar i intensivvård när epidemin exploderar.

Traditionella media och regeringarna koncentrerar sig på skillnader i dödlighet efter ålder, men de är noga med att inte uppmärksamma klasskillnader och hur dödlighet på grund av coronaviruspandemin kommer att påverka människor beroende på inkomst och välstånd. Karantän eller tillgång till intensivvård när du är 70 år och fattig är inte alls samma sak som när du är rik.

Det finns inga antikroppar mot det nya coronaviruset i befolkningen. Behandlingen av de svårt sjuka är tung och kräver den allra senaste utrustningen och utbildad, kunnig medicinsk personal. Utan detta (eller om sjukhussystemen översvämmas) kommer många patienter som går att bota ändå att dö. Om 4 miljarder människor smittas och inte drastiska åtgärder vidtas, så kommer 80 miljoner människor att dö.

COVID-19-pandemin ska därför tas på stort allvar av alla progressiva stridbara nätverk, inklusive våra organisationer. Varhelst epidemin utvecklas måste mycket beslutsamma åtgärder för att hindra den och skydda befolkningarna vidtas, och det måste prioriteras över den kapitalistiska ekonomins funktionssätt. Alla länder måste dra lärdomar från de länder som drabbades först för att förbereda pandemins möjliga utveckling och genomdriva verkliga förebyggande åtgärder från regeringarna.

Kraftfulla förebyggande planer

På grund av bristen på förberedelser tvingas regeringarna i de flesta drabbade länderna hantera bristsituationer, och de gör ibland nödvändigheten till en dygd. Där de finns måste förebyggande planer förstärkas och där de inte finns måste de upprättas.

Dessa planer måste förbereda en omorganisering av sjukvårdssystemet i sin helhet och mobilisera alla nödvändiga resurser i händelse av en epidemi, och i synnerhet omedelbart utöka personalen inom den redan allvarligt underbemannade sjukvården.

Sjukhus har utsatts för upprepade budgetnedskärningar, försvagats eller till och med privatiserats trots att de är en av grundpelarna i kampen mot en epidemi, och för att hantera tung vård. Privata vårdinrättningar, medicintillverkning och produktion av medicinsk utrustning måste exproprieras under offentlig och samhällelig kontroll. Den spanska regeringen har vidtagit åtgärder för att expropriera privata sjukhussängar.

Strategiska lager och skyddskläder, alkoholer och testutrustning måste prioriteras för sjukvårds- och andra oundgängliga arbetare och för befolkningens riskgrupper.

Förebyggande planer innefattar också medicinsk och vetenskaplig forskning. Men på grund av

åtstramningarna har även forskningsresurserna skurits ner eller tagits bort, speciellt för coronavirus. Alla privata företag som arbetar på detta område måste nationaliseras under offentlig och samhällelig kontroll.

Sydkorea har visat hur användbart det är med massscreening för att förstå epidemins dynamik och ingripa så tidigt som möjligt. Men budgetbegränsningar har inneburit att lagren av dessa test inte har varit de senaste ens när de har funnits, vilket har skapat dramatiska situationer. I en bristsituation måste skyddsmedel prioriteras för sjukvårdspersonal, som ändå kan uppleva att de och deras hushåll har för lite utrustning.

Boendeförhållanden måste garanteras genom att skjuta upp betalning av hyror, amorteringar och samhällsservice. Alla vräkningar måste omedelbart stoppas, härbärgen med alla nödvändiga bekvämligheter måste byggas för hemlösa, och tomma hus exproprieras så att inte folk lämnas i hälsofarliga byggnader. Människor som bor på gatan kan inte isolera sig eller isoleras.

Den kommande ekonomiska och sociala krisen har utlösts av pandemin men förberetts av de problem som har ansamlats i den kapitalistiska ekonomin, och får inte bli anledning till en ytterligare koncentration av rikedomar och ödeläggelse av sociala rättigheter. Istället måste progressiva krafter pressa på för lösningar som grundar sig på en omfördelning av resurser och på allmänhetens bästa.

Med tanke på den allt större epidemin måste slutligen mycket strikta åtgärder vidtas för att begränsa de sociala kontakterna och resandet, och således drastiskt minska de ekonomiska aktiviteterna. Därför måste planerna inbegripa massiv hjälp till befolkningen för att förhindra en ökad utarmning och säkerställa att ingen blir utblottad i tider av sjukvårdskris. Det måste gälla både löne- och självständiga arbetare. Kostnaderna för dessa begränsningar ska bäras av höjda skatter på vinster och företagens inkomster och på stora förmögenheter.

Den avgörande betydelsen av social självorganisering

Vi måste kräva att myndigheterna vidtar alla nödvändiga åtgärder för att skydda befolkningens hälsa och sociala välfärd, men inget vore farligare än att bara lita till dem. Det är oundgängligt med en självständig mobilisering av samhällsaktörerna.

Arbetarrörelsen måste kämpa för att all onödig produktion och onödiga transporter upphör, att säkerställa att maximalt säkerhetsförhållanden för hälsan respekteras på de viktigaste arbetsplatserna, och att arbetarnas inkomster och avtal upprätthålls helt och fullt i händelse av total eller deltidslöshet. Det har redan förekommit strejker som kräver att arbetsplatser som utför oviktig produktion, såsom bilar, ska stängas, till exempel på Mercedes Benz, Vitoria i Baskien. På andra ställen har outhärliga arbetare på sjukhus i Frankrike eller sophämtning i Skottland agerat för att kräva bättre säkerhetsförhållanden.

Lokala organisationer har en avgörande roll att spela på många nivåer. De hjälper till att bryta den isolering folk kan befinna sig i, i synnerhet kvinnor, som sannolikt tvingas ta på sig en ännu tyngre börda för att sköta hem och barn under perioder av isolering. Genom att bekämpa rasism, främlingsfientlighet och hbtq-fobi kan de säkerställa att personer med osäkra arbetsförhållanden, migranter och diskriminerade minoriteter inte utestängs från de skydd de har rätt till. De kan hjälpa kvinnor för vilka isolering innebär att de spärras in med en våldsam make. De kan se till att dagliga

gester för att få ”social distans” respekteras.

I olika länder, Storbritannien, Nederländerna, Frankrike, finns många exempel på gräsrotsorganisationer på grannskapsnivå, för ett kvarter, för de som kan hjälpa och de som behöver hjälp (äldre, handikappade, de i karantän), har kontaktat varandra, ofta för första gången. I Italien har grupper, utöver praktisk hjälp, samlats för att bryta den sociala isoleringen och visa solidaritet med hjälp av massiv allsång från sina balkonger.

Sociala rörelser måste kunna lita till oberoende medicinska och vetenskapliga experter för att veta vilka åtgärder som är effektiva och outhärliga, och uppmuntra ett internationellt utbyte. Läkare och forskare måste samarbeta med dem.

Slutligen är de sociala rörelsernas egenaktivitet en oersättlig demokratisk garanti. Makthavarnas auktoritära styre kan i tider av sjukvårdskris förstärkas i namn av att vara effektiv. Mot denna dominerande trend måste vi ställa bredast möjliga enade mobiliseringar.

En global kris för det kapitalistiska samhället

En pandemi utgör en viktig prövning för ett samhälle. Situationen i Lombardiet i norra Italien är en dramatisk illustration av vad som händer med den förhärskande samhällsordningen. Lombardiet är ett av Europas rikaste områden med ett av de bästa sjukhusystemen, som dock har försvagats av den nyliberala politiken. Det dränks nu i en så våldsam flod av allvarligt sjuka patienter att akutläkarnas förbund har givit order om att sortera patienter och bara behandla de med längsta förväntade livslängd och lämna de andra att dö.

Detta är inte en engångssituation, som när räddningspersonal efter en olycka med flera offer måste avgöra vilka som ska behandlas först, utan ett systemfel som kunde ha undvikits om sjukvårdspolitikern hade varit en annan. I fredstid gör bristen det nödvändigt att använda krigsmedicin som ger upp försöken att rädda alla! Det är ett fruktansvärt sammanbrott av solidariteten som äger rum i en av världens mest ekonomiskt och sjukvårdsmässigt utvecklade regioner – och som imorgon kan hända på andra ställen i Europa.

Ett klart fördömande av den rådande kapitalistiska samhällsordningen

Frågan är inte om COVID-19-pandemin kommer att ”normalisera” sig imorgon utan till priset av hur många döda, hur mycket samhällsomvälvningar. Det är en återkommande fråga, eftersom vi lever i en tid då vi har fått se stora epidemier återvända (SARS, AIDS, H1N1, Zika, Ebola...). Den kroniska sjukvårdskrisen kombineras idag med en global ekologisk kris (den globala upphetningen är en av sidorna), ett permanent krigstillstånd, instabilitet i den nyliberala globaliseringen och kapitalets finansialisering, skuldskris, ökande osäkerhet och sönderfall av samhällsväven, uppkomst av alltmer auktoritära regimer, diskriminering, rasism och främlingsfientlighet...

För att bekämpa sjukvårdskrisen krävs konkret kamp mot de multinationella företagens och läkemedelslobbyns diktatur, eller kamp mot jordbruksindustrin genom att mot den ställa bönders ekojordbruk och ekologiska skogsbruk som gör det möjligt att återuppbygga balanserade ekosystem. Det krävs att stadsreformer genomdrivs för att få slut på ohälsosamma megastäder.

Överhuvudtaget kräver det att ställa profitens logik mot logiken om gratis vård: varje sjuk person måste behandlas gratis, oavsett deras sociala status... Våra liv är värda mer än deras profiler.

Ekosocialismen utgör alternativet till det kapitalistiska samhällets internationella kris. Svaret på sjukvårdskrisen bör vara mobiliseringar tillsammans med andra kampområden för att uppnå detta alternativ. En sådan enighet mellan den ekosocialistiska, feministiska och arbetarkampen måste ha som mål att avskaffa det kapitalistiska system som dödar oss och planeten, och istället bygga upp ett nytt samhälle.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)